

VENDEGIPARI MUNKÁS

SZERKESZTI: BRAUNSTEIN ZOLTÁN
A Magyarországi Szállodai, Éttermi és Kávéházi Alkal-
mazottak Országos Egyesületének hivatalos közlönye

Megjelenik évente tízszer
 Előfizetés egész évre 4.— P, félévre 2.— P
 Kiadóhivatal: BUDAPEST, VII. ERZSÉBET-KÖRUT 9
 Telefon: 1-352-88

Nyílt levél

Bornemisza Géza m. kir. kereskedelem és közlekedésügyi miniszter urhoz

Nagyméltóságú Miniszter Ur!

1935. évi október hó 3-án Nagyméltóságod hivatali elődje elé terjesztettük azon kérelmünket, hogy a pincérmunkásság legkisebb munkabéréit megállapítani és az 52.000/1935. K. M. számú rendelet alapján a legkisebb munkabérek megállapító bizottságokat kinevezni kegyeskedjen.

1936. évi január hó 8-án egyesületünkhez leirat érkezett 62.848/1935. szám alatt, amely kilátásba helyezi, hogy kérelmünk országos viszonylatban lesz rendezve és a leirat tájékoztató jelentést kér a pincérmunkások jelenlegi munkabérvizonyára vonatkozólag.

A leirat kívánalmának 30 napon belül megfeleltünk.

1936. évi január hó 30-án Nagyméltóságod hivatali elődjéhez közvetlenül nyújtottuk be azon kérelmünket, hogy a vendégiparban dolgozó összes munkavállalói kategóriák munkabéréit megállapítani, valamint a munkaidőt rendezni kegyeskedjen.

Beadványunkra 1936. évi február hó 8-án 4181/I—1936. szám alatt leiratot kaptunk, melyben értésünkre adatik, hogy a legkisebb munkabérmegállapító bizottságokat a Miniszter ur az összes munkavállalói kategóriákra vonatkozóan kiküldeni szándékszik. A leirat felszólítja egyesületünket, hogy a 62.848/1935. számú leiratban bekért adatokon felül, a szakmában dolgozó összes munkavállaló-kategóriák munkabérvizonyairól szolgáltatassunk be részletes kimutatást és tájékoztató jelentést.

Ezen hozzánk intézett leirat többek között arról is értesít bennünket, hogy a munkabérek és a munkaidő megállapítása szoros kapcsolatban áll egymással. Kiemelté azonban a leirat, hogy a munkabéreknek és a munkaidőnek egy időben való megállapítása olyan nagymérvű intézkedés volna, hogy

a vendéglátóipart megrázkódásnak tenné ki és éppen ennek elkerülése végett a munkaidő csak akkor lesz megállapítható, ha a legkisebb munkabérekkel kapcsolatban már megfelelő gyakorlati tapasztalat áll rendelkezésre.

A minisztérium kívánságának az adatokat illetően ujjólag megfeleltünk. Azonban immár két esztendő telt el a beadványunk óta és a mai napig sem tudunk annak további sorsáról. A munkabérek megállapítása érdekében még a kezdeményező lépések sem történtek meg, noha nem egy esetben sürgettük annak rendezését, állandóan kihangsúlyozva, hogy a százalékos rendszernek a megfelelő fizetések, valamint a rendezett munkaidő bevezetése nélkül gyakorlati jelentősége nincs.

Az élet állandóan drágul, a legszükségesebb élelmiszerek árai napról-napra emelkednek. A lakbér állandóan felfelé szökik. Az üzemtulaajdonosok nem egy esetben emelték az árakat, ellenben az alkalmazottak fizetési soha egyetlen fillérrel sem lettek emelve. Kérdezzük Nagyméltóságodat, hogy a vendégipari munkásság hogyan tud lépést tartani a drágulással, ha munkabéréi nemhogy nem emelkednek, de állandóan csökkennek.

Kérdezzük Nagyméltóságodat, hogy a pincérmunkás hogyan tudjon megélni a százalékos részesedésből akkor, amikor a munkáltatók egyrésze még azt a szükös kis fizetést is elvonta tőlük, amit eddig kaptak!

De kérdezzük, hogy hogyan lehetséges az, hogy a százalékból az egyik alkalmazott tulbőven részesedik, míg a másik alig-alig kap valamit.

Most újra felmerül a kérdés. Mi lesz velünk, vendégipari munkásokkal? Mi lesz a pincérmunkásság legkisebb fizetésével, de mi lesz az összes vendégipari munkásság fi-

zetésével. Megállapításra kerül-e egyáltalán? Számíthatunk-e arra, hogy az 52.000/1935. számú rendeletet reánk is kiterjesztik, vagy továbbra is kitaszítottjai leszünk a társadalomnak, akiknek még az sem adatik meg, hogy a munkajárért bért kaphasson.

Cassandra jóslatokkal teli a város. Hírek keringenek, hogy a vendégipar munkásai részére ezuttal sem fogják a legkisebb munkabérek megállapítani. A hír terjed, mint a futótűz. Félelemérzés üli meg az embereket. Reszketnek a mátlól és félnek a holnapról. Bizonytalanság a jelen és bizonytalanság a jövő. Egy a biztos: az általános kétségbeesés.

Hire jár, hogy a pincérmunkásság és általában a vendégipari munkásság munkaidejét nem a többi munkakategóriákkal együtt kívánják rendezni! Igaz lenne ez? Hát mi csak ilyen kivételekben részesülünk. Hát nekünk az a sorunk, hogy állandóan csak reménykedjünk és csalatkozzunk?

Esztendőnk óta különböző kifogásokkal ütöttek el bennünket a munkaidő és a bérek rendezésétől. Két esztendő óta gyűlnek a statisztikai adatok. Két esztendő olyan nagy idő, hogy az alatt az egész világot át lehet formálni, hát csak éppen a vendégipar munkásainak régóta vajudó ügyét nem lehet rendezni.

A százalérendszerrel vajudtak a hegyek és született egy egér! Tételezzük fel, hogy a fizetés és a munkabérendezésnél is ez fog történni? Számíthat-e a szakmai munkásság arra, hogy munkabére és munkaideje belátható időn belül rendezésre kerül? Avagy megy tovább minden a maga útján, úgy, mint eddig ment és ez a probléma a végtelenségig megoldatlan lesz?

Tisztelettel kérdezzük Nagyméltóságodat, várhatjuk-e, hogy a vendégipari munkásság égető problémái megoldásra kerülnek, avagy hagyjunk-e fel minden reménnyel?

Megkülönböztetett tisztelettel:

A Magyarországi Szállodai, Éttermi és Kávéházi Alkalmazottak Országos Egyesülete Vezetősége,

A szervezeten munkás várja a csodát, amely kiveteli nyomorúságos helyzetéből. A szervezett munkások egy tömegben, egy akaratral és egy szível harcolnak helyzetük megjavításáért. Szerezz új harcosokat.

Izzott a parázs

az ifiur cigarettáján, miközben elkapta az őt kiszolgáló pincér kezét és teljes erejével a markába nyomta az égő cigarettát. Közben mélabus tangómelódíát játszott a zenekar és két platinaszőke művész nő kényszeredett bájjal lejtette a tangót. A pincér felszisszent, a fájdalom eltorzította az arcát, egy pillantást vetett a felhólyagosodott tenyerére, majd egy másik pillantást a báván nevető ficsur pófájába. Küzködött magával, marcangolta magát és egy pillanatilag ugylátszott, hogy a jogos felháborodása fog győzedelmeskedni a nolanapi kenyéradarab féltő ember fölött. De nem. Leejtette a fájós kezét, arca kényszeredett mosolyra torzult, mert tekintetében belefúródott a munkaadója tekintete. És aki emberekkel sokat érintkezik és akinek van megfelelő emberismerete, mindent kiolvashatott ebből a tekintetből. Kiolvashatta a szavak nélkül elmondott fenyegetést, amely egy hajszálra kötötte a holnapi kenyéret, a család létét fenyegető veszedelmet. Kiolvashatta a »ma« pincérijének azt az egyoldalú felértékelését, hogy a pincér csak egy lélek nélküli figura, érzés nélküli tárgy, akit függősége arra kötelez, hogy játékszere legyen mindazoknak, akiknek szívében nem lakozik emberi érzés.

De az emberismerőnek tovább kell mennie, olvasni kell a pincér tekintetéből is. Meg kell értenie, hogy a mosolyba torzult arcából, az elhomályosodott szempárból kilövellő és szinte kérés nézés nem a gyávaság kifejezője, hanem éppen ellenkezőleg, az öntudatos ember kérése a szemlélőhöz, hogy ne haragudjon rá. Ne haragudjon azért, mert nem vett magának elégtételt a fájdalomért és sértésért. Ne haragudjon azért, hogy felülkerekedett önmagán és legyőzte az indulatát, nem engedte tettelegességben kirohanni. Megértjük. Mi megértjük, mert ebben a szakmában élünk. Mi megértettük a szaktársunk elhomályosodott szeméből, hogy mi megy végbe ott belül, a formakabát alatt. Mi tudjuk, hogy egy pillanat alatt tisztán

állott előtte az egész jelene, annak minden sivárságával. Tisztlában volt azzal, hogy ha ma, amikor déli egy órától reggel öt óráig dolgozik és csak a szűköss minden napit tudja megkeresni, mi lesz akkor, ha ezt elveszli? Mi lesz a családdal és mi lesz a gyermekkel?

Elgondolkozott és parázségette kezét a pezsgősvödörben hűtötte. De a jeges víz is sütötte a kezét, miként a lelkét is égette a megalázottsága. Közben a hülye ficsur bamba ábrázattal röhögött, hogy a tréfája milyen nagyszerűen sikerült és rendelt még egy üveggel.

És most elmondhatjuk; nemcsak a fájdalmat elviselő szaktársunk kezét égette össze a cigarettá izzó parazsa, hanem bennünk, pincérmunkásokat is megpörkölt ez a parázs.

Ki és mi jogosítja fel az ilyen parázzsal sütőgető frátereket arra, hogy megbántsák az embert, még akkor is, ha az történetesen »csak« pincér. Miért formálhatnak hülye fráterek jogot maguknak ahhoz, hogy a pincérről ilyen hitványul, ilyen gyalázatosan járjanak el. Hát az üveg pezsgőnek az elfogyasztása vagy kifizetése minderre feljogosít?

Hát a családfeletben a pincérnek minden megalázottságot és fájdalmat el kell tűrnie? Hát lehetséges volna ez más iparágban! Lehetséges volna az, hogy az öntőmunkásnak a munkaadója előírassa, hogy a kezét vagy a lábát dugja a forró öntvénybe, csak azért, hogy tovább is dolgozhasson és azért, mert neki ez a beteges szenvedélye? Nem! És százszor nem!

De nem lehet tovább a pincérről sem így elbánni. A pincér komoly munkás. A pincér ennek az iparnak nagyon fontos tényezője. Legáltalában olyan fontos, mint maga az ipar, mert az ipar elsőrangúvá emelésében a legnagyobb szerepe a pincérmunkáságnak volt és van. Ezt lehet ugyan bizonyos részről tagadásba venni, de az igazság akkor is igazság, ha azt tagadják. Ennek az iparnak nagy fontossága van az országban, mert ez az ipar a belső fogyasztás ellátásán túl óriási és sokak által még meg nem értett vonzóerőt gyakorol a külföld

Dreher

BAK-SÖR

a legjobb!

felé. Ennek az iparnak köszönhető nagyrészen az ország idegenforgalmának mezeszerű fellendülése. És amikor ezt elmondjuk, nem szerénytelenség a részünkről, ha azt is hozzátesszük, hogy ebben nekünk, magyar pincérmunkásoknak is van egy kevéske részünk.

És éppen azért, mert részünk van benne és mert ezen a téren a pincérmunkáság további munkálkodására még szükség van, sürgős szükség van arra is, hogy a pincérmunkáság, de általában az ipar minden munkásának égetően fontos problémáit rendezzék. Egyszer és mindenkorra szűnjenek meg azok az anomáliák, amelyek a pincérmunkásokat — éppen függőségünkkel fogva — minden bántalom és sértés elviselésére »kötelezik«. A pincér a százalékért vagy borralalért, vagy akár fizetésért nem kötelezhető többre, mint a munkájának az elvégzésére.

De elérkezett az ideje annak is, hogy a pincérmunkás munkája a helyes felértékelésben részesüljön. De ne csak részesüljön, hanem a végzett munka ellenértékét meg is kapja. Viszont annak is itt van az ideje, hogy megszűnjenek azok a visszaélési lehetőségek is, amelyek a pincérek amugyis silány kenyérből különböző cimeken egy-egy darabot letörnek. Százszor mondtuk már és ha kell, még ezer-szer is odakiáltjuk mindenkinék: rablogazdálkodás folyik a százalék-rendszerrel! Utón-utófélen, minden lehető és lehetetlen ürüggyel megcsontkítják a pincérmunkáság százalékos részesedését.

Lehetetlen állapot az, hogy a munkásnak nem szabad tudnia, hogy mennyi a keresete. Lehetet-

Segítsetek felépíteni üdülőházunkat! Adjatok naponta két fillért az üdülőházhoz! Gondolj arra, hogy egyszer te sem leszel harcképes! Harcolj velünk, amíg munkabíró vagy, hogy ezáltal biztosítsd öregségedre a gondtalanságot!

len állapot az, hogy olyan formában történjenek meg az elszámolások az alkalmazottakkal, mint ahogy történnek. Mi van ennek a háta mögött? Miért ez a göröcsös ragaskodás az elszámolási művelet mai anarchisztikus formájához? Hogyan lehetséges az, hogy egyik-másik üzemben az alkalmazottak a kiszolgált tételek 80%-a után kapják meg csak a százalékot. Hogyan lehetséges az, hogy legyen főpincér, aki 450 kávé után csak 370—380 tantuszt ad le naponta? Ki az a bárgyu, aki elhisi, hogy naponta egy főpincér 70—80 tételt ír fel a vendégeknek? Ennek a főpincérnek Rothschildnak kellene lenni, hogy ezt elbirja. De ki az a hiszékeny jó lélek, aki elhisi azt, hogy mindennap fel kell írni 70—80 tételt és ebből soha egyetlen tétel sem kerül megfizetésre?

Ki az, aki elhisi, hogy másképpen nem lehet elszámolni, csak a főpincéri blokkönyv után. Ha ez olyan tökéletes rendszer, úgy mirevaló a cash-regiszter. Miért számolhat a tulajdonos a főpincérrel a gép szerint és miért nem számolhat a munkaadó az alkalmazottakkal is a gép szerint. Mi van ebben a gépben ilyen talányos, ilyen titokzatos? Miért kell a pincéreknek az egyes főpincérek minden mozdulatára vigyázni, amikor a blokkönyvet a kezébe veszi. Miért kell a pincérnek az agyát azzal tompítani, hogy számolja a vendégeket.

Az elosztás mai rendszere csupán azt a célt szolgálja, hogy bonyolultságát senki ki ne ismerhesse és hogy így elfogadhatóvá tétessék, hogy a pincérmunkásság helyzete a legmesszebbmenően kielégítő. A kérdés elodázása szempontjából ez azonban semmiesetre sem célhozvezető, mert új viharok támadnak a kérdés körül új hullámok kerülnek a felszínre és ezek a hullámok nemcsak a munkásság felett fognak átcsapni, de alapjaiban rendelik meg az egész ipart. Jöjjön tehát a korszerű fizetés és munkaidőrendezés, jöjjön a százalékos részese-dés igazságos elosztási rendszere, hogy végre békkéség lehessen ebben az iparban is.

Magyar Színház Kávéház

Izabella tér 1. szám

Tulajdonos: Reichmann József

Szaktársak kedvenc találkozóhelye.

Egész éjjel leves- és zónakülönleges-

ségek. Elsőrendű zene.

Magyar pincérek!

Igy szól az andalító nóta, amit a genfi pincérek egyesülete álomba ringatásként gyérszámú tagjai és olvasói elé tárt legutóbbi szaklapjában. Elcsépel egy csomó frázist a magyar pincérek »speciális« munkaszolgáltatásáról és kiemeli, hogy tudatosan nem szólítja a pincéreket munkásoknak, mert a pincér több, mint a »munkás« és annak több fizetés is jár, mint a malterhordozónak.

Nagy garral jelenti ki a Genfer újság, hogy most korszakalkotó és a szakmát átforgató javaslatot terjesztett az egyik Ipartestület elé, mert már »ők« is úgy érzik, hogy a pincérmunkásság helyzetén javítani kell. Ők azonban nem izgatva, hanem komoly, de »határozott« formában nyújtják a munkáltatók elé memorandumukat, azaz a reménnyel, hogy kéréseik meghallgatásra találjanak. Közben nem feledkeznek meg arról sem, hogy kijelentsék, miszerint ők szélsőséges politikától mentes, hazafias munkások és még hozzá becsületesek is.

Milyen szelek fujdogálnak most? Honnan jött az a távoli harangszó, amely felrázta és életre ébresztette a szunnyadó Genfereket? De hát életre ébredtek? Nem! Csak úgy tesznek, mintha élnének és léteznének és azért készítették ezt a vérszegény és csenevész memorandumot, hogy a nagy ajzásban ők is életjelt adjanak magukról és hogy egyesek azt higgyék, hogy »még« léteznek. Megpróbálnak programot adni, olyan programot, amelyet a szakszervezet már három esztendővel ezelőtt adott. Mennyi ellentét egy közleményben. A bevezetésnél a pincér nem munkás még. Később már munkássá lép elő. Sőt, a Genfiak szerint óvadékot is csak szakmát tanult magyar pincérmunkás adhat.

Szól a memorandum az egyöntetű százalékkules megállapításáról is. Érdekes! Milyen változásokon mennek át emberek. Még élénken emlékszünk arra, amikor a Genfer vezetőségnek nem ez volt az álláspontja. Nem is régen történt. A kereskedelmi minisztériumban szót emeltünk a százalékkülszámítás és elosztás különbözősége ellen és a hátunk mögül belesivított egy hang a beszélgetésbe (Zaharescu Sándor hangja), hogy nem lehet falanszter rendszert csinálni! Hát mégis lehetséges volna?

Változnak az idők és változnak az emberek. De változnak a körülmények is. Nem hallottunk egy tiltakozó hangot sem a Genferek részéről a 40%-os főpincéri része-

sedés ellen. Ellenben tudunk arról, hogy a Genfi egyesület lapjának fő- és felelős szerkesztője a bevétel után 3½%-ot adott le az Elyséek-kávéház tulajdonosának haszonrészese-dés címén. Kérdezzük, hogy hogyan képviselheti a »pincérmunkások« érdekeit és hogyan lehet fel a munkáltatók felé »határozott« formában az, aki a keresetéből egy ilyen horribilis haszonrészese-dést biztosít a munkáltatónak. Kérdezzük, hogy hogyan lehetnek hathatósan megvédelmezve az alkalmazotti érdekek egy olyan egyesületben, ahol az egyesületi alelnök munkaadó? Erre nem kérünk feleletet.

De kérdezzük, hogy miért ez a nagy hivalkodás a becsületeséggel? Hát a becsületeség is érdem? Ha esetleg odaát nem tudnák, úgy megmondjuk, hogy a becsületeség kötelesség! Mindenkinél kötelessége becsületesnek lenni, aki az egyetemes társadalomban helyet akar foglalni.

És a becsületeségnek mindenki-vel szemben és minden oldalról meg kell nyilvánulni. Nagyon kényes kérdés a becsület és azzal csinýján kell bánni. Szerintünk a becsületeséggel már akkor is egy piciny foltocska keletkezik, ha valaki akaratlanul is melléfog valaminek. Vonatkozna ez még arra is, ha valaki peres ügyében nem őszinte képet ad vagyoni állapotról, de vonatkozik ez esetleg arra is, aki szegényjogon perel, noha jövedelme kötelezővé teszi, hogy a szükséges helyegilletéket lerója.

De hagyjuk ezt a kérdést. Beszéljünk másról. Beszéljünk arról, hogy miért tartja a Genfer egyesület »csak most« elérkezettnek az időt arra, hogy a vendégipari munkásság helyzetén javítani kell? Hát eddig talán rózsásak voltak az állapofok? Nem! De valamit tenni kell. Mert az élet egy állandóan mozgásban lévő színpad és aki nem tudja a szerepet megjátszani, az lelép a színpadról. A Genferek pedig már leléptek a színpadról. Még statisztálnak ideig-óráig, de a közönség, a szakma munkássága már nem vesz tudomást róluk. A fiatalok öntudatosan szervezkednek és részt kérnek a küzdelemből. Ők nem táplálkoznak a multból. Ők nem emlékeznek a békebeli szép napokra, mert előttük csak a ma sivársága van. Ezt nem tudják, de nem bírják, de nem is akarják állandósítani. A munkáért kenyeret kérnek. Ez jogos kívánság. Ezt teljesíteni is kell. Ezt pedig nem érik el a szép szólomokkal. Ezért szervezkednek. És mert soha nem volt ilyen nagyarányú a szervezkedés és mert ezt kezdik észrevenni a Gen-

ferek is, megpróbálnak újra egy végső, egy elkéseredett erőfeszítéssel a színpadra lépni, de keserűen állapítják meg, hogy üres a ház, nincs már közönség.

Az öntudatos pincérmunkáság, a szakma fiatalága, színe, virága pedig vállat vállnak vetve, zárt sorokban vonul előre, hogy ellefejtse a multat és megérje a szebb, a jobb holnapot.

Keszey Vince

Hosszu esztendőig volt a **Vendéglős Ipartestület** elnöke és szava jelentette a szakma közvéleményét. Ő döntötte el, hogy kaphatnak a szakma munkásai béremelést vagy sem. Ő döntött minden, a szakmát közérzől érintő kérdésben. Most is döntött. Döntött pedig olyképpen, hogy a pincérmunkásainak nem ad fizetést. Egy szép augusztusi napon összehívatta az alkalmazottait és kijelentette, hogy a fogyasztóknak felszámított 10%-ot 12%-ra emeli fel. Az alkalmazottakból a legjobb érzést váltotta ki a Keszey ur cselekedete és könnyelt szemekkel köszönték meg az irántuk tanúsított megértését. De nincsen öröm ürmön nélkül. Keszey ur hamarosan értésére adta az alkalmazottaknak, hogy ebben a cselekedetében nemcsak a puszta önzetlenség vezette, **ugyanis a gazdasági helyzete nem engedi meg, jobban mondva, nem teszi lehetővé, hogy továbbra is fizetést adjon.** Lehetséges, hogy Keszey ur szerint ez így van. Lehetséges az is, hogy akadnak majd, akik ezt el is hiszik neki. Nekünk azonban más a véleményünk. Mi nem vagyunk hajlandók elhinni, hogy a Keszey ur nincs abban a helyzetben, hogy az alkalmazottainak nem tud fizetni. **Ezt a hiteltelenségünket onnan merítettük, hogy megnéztük az 1935. évben Budapesten benyújtott adóvallomásokat és ott azt láttuk, hogy: Keszey Vince vendéglős vagyona 499.130 pengő, jövedelme 41.556 pengő.**

Szerintünk ez a vagyoni állapot megengedi azt, hogy Keszey ur a heti 4—8 pengős éthordói és borászati fizetéseket továbbra is fizethesse. De mert nem akartunk hibába esni, Keszey urhoz fordultunk felvilágosításért, ahonnan a mai napig sem kaptunk választ, ellenben olyan híreket kaptunk, hogy Keszey ur összehívatta a személyzetét és kijelentette, azért emelte a százalékot, mert nem tud fizetni. Ha azonban ragaszkodnak a fizetéshez, akkor leszállítja a százalé-

kot 10-re, vagy akinek nem tetszik az intézkedése, elmehet, **de olyan goromba levelekkel, mint amelyet a szakszervezet irt neki, nála nem lehet célt érni.**

Tekintve, hogy a szakszervezet soha nem irt goromba levelet nem a Keszey urnak, de senkinek sem, ime, leközzöljük szösz szerint az általlunk küldött levelet, amelyre természetesen nem jött a mai napig sem válasz és így biztosra vehető, **hogy Keszey ur ingyen dolgoztat a pincérmunkásaival.**

De beszéljen a levél:

Nagyságos Keszey Vince nagyvendéglős urnak,
Budapest, Rákóczi-ut 44.

Mélyen tisztelt Keszey ur!

Bár tudatában vagyunk annak, hogy levelünk csodálkozást fog Ön-ből kiváltani, mégis úgy érezzük, hogy ezen cselekedetünkkel kötelességet teljesítünk. Amikor tiszteltteljes kérdésünket előadjuk, arra kérjük Keszey urat, hogy ne méltóztasson a választólunk megtagadni még akkor sem, ha elvonul Ön előtt a mult azzal a két három évtizeddel egyetemben, amikor egyesületünkkel szemben ellenféként méltóztatott állani.

Értesülünk szerint a Keszey éteremben is megszüntették az éthordók és borászok részére szokásos fizetések kiutalását. Ez annál is inkább érthetetlen számunkra, miután gazdasági életünkben egy állandósult fellendülés mutatkozik és ez szerintünk nem lehet ok arra, hogy az alkalmazottak fizetését csökkentésk.

Amilyen jóleső érzéssel vettük tudomásul Keszey ur azon intézkedését, hogy a százalékot 10-ről 12-re emelte fel, ugyanolyan lesújtóan hatna ránk, ha igaznak bizonyulna az, hogy ennek ellenében lett az alkalmazottak fizetése megvonva. Ha a hir igaz, ugye egyszerre szétfoszlik az a »Glória«, amely etekintelben a Keszey étermet eddig körülövezte és amely szerint az Ön üzletében az alkalmazottak »emberi« javadalmazásban részesülnek. Mi, akik ebben a szakmában mindent megfélepetés

nélkül tudtunk venni, — miután mindenre előre elkészültünk — ezt a hirt olyan meglepetéssel vettük, hogy szinte elhinni sem merjük. Nem tudjuk elhinni, hogy a Keszey éterem alkalmazottai egyszinten mozogjanak azokkal a pincérekkel, akik az »Ilkovic« gyárban dolgoznak. De nem akarjuk elhinni, hogy a Keszey ur szociális belátása is addig terjedjen, mint a fentebb megnevezett üzem tulajdonosáé, mert szerintünk Keszey urat a multja többre kötelezi, mint a másik üzemet.

Kihangsúlyozni kívánjuk, hogy a Keszey éterem alkalmazottai és a szakszervezet között egy egész világ a választóvonal, de kitör belőlünk a szakmát is féltők fájdalma, hogy mi lesz ezzel a szakmával, ha itt az alkalmazottak részére nem előremenetel, hanem visszaféjldés áll be. Mi lesz azzal az iparral, amely saját fenntartóját sem akarja megfizetni. És a meglepetésünk azért is kétszeres, mert Keszey ur volt az, aki a multban azt hangoztatta, hogy a munkást meg kell fizetni.

Tisztelettel kérdezzük Keszey urat: **higyjünk-e a mende-mondáknak, avagy valósággal állunk szemben? Azon reményben, hogy nem méltóztatik a választólunk megtagadni és nem leszünk találgatósokra utalva, vagyunk**

megkülönböztetett tisztelettel a fenti egyesület nevében aláírások.

*

Erre a levélre mondhatja ugyan a Keszey ur, hogy goromba, noha nem az, de azzal még sem lehet ezt a kérdést így elintézni, mert fizetés nélkül dolgoztatni erkölcstelen. És ezt különösképpen a Keszey urnak is kell tudnia, mert Keszey ur hosszú esztendőig volt a **Vendéglős Ipartestület** elnöke.

TÖRLEY
PEZSGÖ

Minden szervezett munkás az

Általános Fogyasztási Szövetkezetben vásárol!

Fiókok és mézszárszékek minden kerületben!

Szaktárs! Vásárolni a lakásodhoz legközelebb eső szövetkezeti boltban vásárolj!
Igaz mérleg, pontos kiszolgálás!

METEOR kávéház

Erzsébet körút 44. sz.

KANCZLER és SZÉKELY
vezetése mellett
Szaktársak kedvenc találkozóhelye
Délután és este zene.

A Mátyás pincében

sem lehet az állapotokat ideálisnak mondani. Annak ellenére, hogy az ifjabb Borostyánkői ur a szakszervezet titkáranak azt mondta, hogy az alkalmazottak minden héten megkapják a szabadnapjukat, megállapítottuk, hogy az éthordóknak csak minden 12-13-ik napon van szabadnapjuk. Ezt a megállapításunkat aztán hiába próbálná Borostyánkői ur tagadásba venni, mert pontos lajstromot készítettünk egy hónapon keresztül az üzem alkalmazottairól, magyarul mondva, minden nap névsorolvasást tartottunk az üzemből. Ezen művelet közben aztán azt is megállapítottuk, hogy a pincéreknek kell elvégezni a háziszolgát vagy a takarítónő munkáját is. Tisztogatás, portörölés stb. mind a pincér kötelessége a Borostyánkői urnál.

Kisegítőket talán azért nem tart a Borostyánkői ur, mert valószínűleg nem bírja fizetni az alkalmazottak után a betegsegélyzőt. Hát ez tényleg nagy kiadás és hogyan is bírná el a Mátyáspince tulajdonosa abból a kis 94.803 pengő jövedelemből (amit évenként elér), nem is számítva azt, hogy vagyona a saját bevallása szerint 647.000 pengő.

Ettől függetlenül azonban az éthordóknak kell viselni a fizetőpincér szabadnapján a helyettes fizetőknek járó fizetést is. Nem tudjuk, hogy volt-e már az Amtmann főpincér urnak lelkifurdalása azért, hogy ezt az összeget nem a sajátjából fizette ki. Aligha, mert ha egyszer is lett volna, úgy a saját 40%-os, nem éppen megvetendő jövedelméből fizette volna a helyettesítőket. Kérdezzük, hogy hogyan a pincér ahhoz, hogy a főpincér 40%-át még a saját 3%-os keresetéből megoldja. Husz éthordó kap a Mátyáspincében összesen 60 százalékos és egy főpincér a két fizetőjével 40%-ot. És ebből ne telne az Amtmann urnak a fizetőit fizetni? Kérdezzük, hogy mit szól ehhez az eljáráshoz az Ipar-

testületi Szék és az ipartestület vezetősége, ahol éppen a napokban határoztak erről a kérdésről. És kérdezzük, hogy hol van a Borostyánkői ur, aki ezért a műveletért végeredményben felelősséggel tartozik!

De kérdezzük az Ipartestület Előjáróságát, hogy át fogja-e adni a fentebb említett ügyet a rendőri büntetőbíráskodásnak. X. X.

Corvin étterem

tulajdonosa, a Jelinek ur, stafétát küldött a szakszervezetbe, hogy cáfolyjuk meg a legutóbbi szaklapunkban közreadott közleményt, mely szerint Jelinek ur nem ad fizetést a pincéreinek. Jelinek ur szerint Ő már adott fizetést akkor, amikor a szaklap megjelent. Ezen állítással szemben megállapítottuk, hogy Jelinek ur csak a szaklap megjelenését követőleg adott fizetést az éthordóknak, de nem heti 8 pengőt, ahogy az Ipartestület megállapította, hanem csak heti négy pengőt.

Hogy hogyan érti Jelinek ur a rendes fizetés megadását, azt csak Ő tudja. Mi azt tudjuk, hogy a Jelinek üzemből alkalmazott pincérek csak heti négy pengőt kapnak. Lehetséges, hogy mi nem tudunk arról, hogy az OTI és az adóhivatal felemelte a járulékat és talán erre a felemelt illetékre von le a Jelinek ur hetenként négy pengőt. De lehetséges az is, hogy az egész OTI-járulékat a pincérekkel fizeteti meg Jelinek ur. Ha pedig nem így lenne, úgy megismételjük, hogy Jelinek ur ma sem adja meg az Ipartestület által megállapított fizetést, hanem csak heti négy pengőt fizet.

Az Illkovits büffében

alkalmazott pincérek nemhogy fizetést nem kapnak, de a köszönőember szabadnapján a kisegítő köszönőembert is a pincéreknél kell fizetni. Minden spänn 80 fillért adózik hetenként eme nemes célra. Nem tudjuk, hogy ez a cselekedet nem-e meríti ki a tisztességtelen verseny fogalmát, mert hiszen azért lehet minden olesó az Illkovits büffében, mert a pincérek is adakoznak az Illkovits ur jótékonyági oltárára hetenként 8.80 pengőt. Nyolc pengőt, amit nem kapnak meg és 80 fillért, amit a napi szükös keresetükből a köszönőember részére minden héten leadnak.

Thália

DIVATÁRUHÁZ

Akácsfa ucca 2. sz.

MINDENFÉLE TEXTILÁRUK
LEGOLCSÓBBAN

Vásároljunk a Fogyasztási szövetkezethez tartozó üzemekben.

Az Ipartestületi Szék határozata

A Vendéglősök és Szállodások Lapja október 15-iki számában leközli az Ipartestületi Szék határozatát a százalék kötelező felszámításáról, valamint elosztásáról és egyben felhívja az ipartestület tagjait, hogy a határozatot tartsák be. Ugyancsak határozatban mondja ki az Ipartestületi Szék, hogy az Ipartestület által megállapított béreket mindenkor ki kell fizetni, azt csökkenteni nem szabad.

Mi csak helyeselhetjük úgy az Ipartestületi Szék, mint az Ipartestület határozatát ebben a kérdésben még akkor is, ha, miként a közleményekből kitétnik, nem az alkalmazottak súlyos helyzetének a megértése, hanem a szennykonkurencia leküzdése érdekében hozott eme határozat. Tudomásunk szerint a szennykonkurencia onnan fakad, hogy az alkalmazottaktól elvont fizetésekből teremtődik meg az alap arra, hogy tisztességtelen verseny fejldjék ki az iparüzők között.

De értelmelmezhetjük a most hozott határozatot másképpen is. Nagyon komoly formában veti előre árnyékát az alkalmazottak legkisebb munkabéreinek a megállapítása és lehet, hogy éppen ezt a határozatot kívánják a munkaadók felhasználni arra, hogy az illetékesek előtt igazolják, miszerint az Ipartestület hivatalos álláspontja az, hogy ingyen dolgoztatni nem szabad. És hogy ez így van, az kitétnik a Vendéglős Ipartestület október 11-iki taggyűlésén elhangzottakból is, amikor Maloschik elnök azt mondja: »Ezeknek a nagy horderejű rendelkezéseknek élet csak akkor tudjuk tompítani, ha hivatkozzunk arra, hogy ipartestületünk tagjai anyagi és erkölcsi kötelezettségüknek a közületek és az alkalmazottak felé pontosan és lelkiismeretesen eleget tesznek.«

Ahhoz semmi közünk, hogy az Ipartestület tagjai a közületek felé való kötelezettségüknek eleget tettek-e, azt azonban megállapítjuk, hogy az alkalmazottak felé való kötelezettségüknek — tisztelet a kivételnek — sem pontosan, sem lel-

kiismeretesen nem tettek és nem tesznek eleget.

Hogy ez mennyire így van, arról lapunk más helyén teszünk említést és sajnálatlaltal állapítjuk meg, hogy az Ipartestület határozatát az alkalmazottak fizetésének a teljesítésére (ami amugy is nagyon szűkreszabott) éppen azok a vendéglősök nem tartják be, akik nagyon is virulens üzleteknek vannak a birtokában.

Kirakat- és igazoló határozatokat már sokat kapott a vendégipari munkásság, ezek azonban sohasem szolgálták az az alkalmazottak, sem az ipar érdekeit. A százalékrendelet is magán viseli a bürokrácia kézjegyét és ebből mérhetetlen bajok és panaszok származnak. Ha az illetékeseknek megint az a főtelevíziós, hogy a megértés szellemét kizárják a készülő törvényből és azt csak egyoldalúra szabják, az alkalmazottakat pedig megkérdésük nélkül újra befejezett tények elé állítják, ám tegyék, de ezzel az ipar tönkremenetelét készítik elő.

(—.)

Szabadnap

Az egyik oldalon lecsüggesztett fejjel járó emberek százai, a másik oldalon napi 14—16 órát robotoló munkások tömege. És tömegek azoknak, akik hónapszámra, sőt bátran mondhatjuk, évszámra sem kapnak szabadnapot. Nagyon szomorú jelenség és elég gyakran előfordul, hogy egyesek egyenesen kikönyörgik, hogy ne kelljen megtartani a szabadnapjukat.

A háztartási alkalmazott, vagy ahogy a »nagyságák« nevezik, a »cseléd«, ha belép a munkahelyére, első kérdése, hogy mikor lesz kimenős. A vendégipari alkalmazottnak az a része, akik valahonnan felülről várják a sorsuk jobbrafordulását, feleslegesnek tartják azírnt érdeklődni, hogy mikor lesz szabadnapjuk, mert még nem érkeztek el odáig, hogy embereknek tekintésük magukat. A szabadnapot csak akkor követelik, amikor már kiestek a munkából, gondolván, hogy így »takarékbán« van a pénzük.

A legelemibb kötelessége a munkásnak, hogy egyetlen cladható árucikkét, a munkaerőjét igyekezen állandóan használható állapotban tartani, mert csak így képes arra, hogy a kereslet és a kínálat piacán értékesíthesse. Ha ezt nem teszi, ugy időelőtti kiesik a szakmából és elmeheit újságot áruházi, vagy cipőfűzővel házalni, vagy esetleg a Dunának is mehet. Az időelőtti

megrokkolás termelte ki az ugynevezett »tárhás« csoportot is és ez a csoport a jelenben főfeladatának tartja ellepni azokat a helyeket, ahol a pincérek találkoznak és a munkába menő vagy jövő szaktársakat 10—20 fillérékért lekoldulni.

A szabadnap be nem tartásából még egyetlen pincér sem tett magának házat, de annál több került örök lakóként időelőtti különböző kórházakba. Ennek pedig intő példaként kellene lebegni a »szabadnapot nem megtartó szaktársak előtt.«

A szabadnapot törvény biztosítja minden alkalmazott részére. A szabadnapot elvonó üzemek tulajdonosait büntetéssel sújtják a natóságok. Így válik a dolgozók kötelességévé az is, hogy a szabadnapot elvonó üzemek feljelentésék, vagy azokat az üzemeket, ahol nincs szabadnap, bejelentsek a szakszervezetben, hogy eljárásunk ellenük. De ugyanolyan kötelességük a dolgozóknak azokat a szaktársakat is bejelenteni, akik, noha megkapják a szabadnapjukat, de lemondanak arról. Ha a szabadnapokat mindenütt rendszeren megadnák és a szaktársak azt rendszeren betartják, úgy csökken a munkanélküliség és sok száz szaktársnak jut naponta egy darab kenyér. Felhívjuk a dolgozó szaktársakat, hogy kísérik figyelemmel az üzemekben a szabadnapok betartását és ahol visszaélésnek jutnak a nyomára, úgy azt azonnal jelentsek be az egyesületben.

Harcoljunk a kötelező szabadnap megadásáért és megtartásáért.

Kiss Sándor.

Oktatási rendszer a kávési- ipartestület tanonciskolájában

Tudomásunk szerint a tanoncotlatás azt a célt szolgálja, hogy az emberpalántákat az elemi ismeretek kívül a szakmaszeretetre is nevelje. Nem hinnék, hogy lett volna a Marton tanár uron kívül más olyan szakiskolai tanár, aki a két esztendőnél öregebb tanoncokat eltanácsolja a szakmából, mondván: »Az idő drága, keressen magának más szakmát, mert ebben úgy sem fog tudni érvényesülni.«

A kávésiipartestület tanonciskolájában pedig ez történt. Hogy hogyan tudta a Marton tanár ur ezt ilyen nagy bölcsességgel megállapítani, az talán a Tanár ur maga sem tudja, mert attól, hogy esetleg a tanonc neki az iskolában nem volt eléggé szimpatikus, még a legjobb munkás vál-

hatik abból a tanoncból, aki elvégre már a huszadik életévét betöltötte és tényleg nem azért lett tanonc a kávésiiparban, hogy a két esztendőket potyára eltöltse. De ha úgy áll az eset, hogy a tanonc a Tanár ur két esztendei »nevelése« után vált alkalmatlanná a szakmára, milyen Tanár a Marton ur, ha ezt csak két esztendő után vette észre?

És érdekes, hogy ezt a szakmára való alkalmatlanságot csak akkor vette észre a tanár ur, mikor tudomására jutott, hogy a »neveltje« eljár a szakszervezethez is panaszkodni. Természetesen a Tanár ur ezek után megtiltotta a fiatalembernek, hogy a szakszervezethez a lábát megegyeszer belegye és ezt az intésért az egész osztály előtt kinyilvánította azzal a fenyegetéssel, hogy ha tudomására jut, hogy valaki a szakszervezetben járt, úgy annak azonnal felbontja a szerződését.

Hát mi megnyugtatjuk a Marton tanár urat, hogy eddig sem volt szükség az ő belecgezésére ahhoz, hogy ki, mikor járjon a szakszervezethez és ezután sem lesz. Ez lehet ugyan a Tanár urra nézve fájdalmas, de ehhez végeredményben a Tanár urnak semmi köze. Ami pedig a fenyegetést illeti, hát annak állunk elébe és szeretnénk látni, hogy valamelyik tanoncnak a szerződését azzal az indokolással bontanák fel, hogy a szakszervezethez jár. Ez elvégre nem a Tanár ur személyes ügye, de nem is az a Tanár ur kötelessége, hogy az ilyen dolgokba beleártsa magát.

Inkább arról beszéljen a Tanár ur, hogy hogyan lehetséges az, hogy a tanonciskolában minden esztendőben a tanoncoknak kell megfizetni a székek megjavítását, az egyik esetben fejenként 50, a másik esetben fejenként 46 fillért. Ez igazán nem a tanoncok kötelessége. De viszont a Tanár ur kötelessége volna az, hogy ezt az ügyet a tanoncok anyagi hozzájárulása nélkül rendezesse. A Tanár ur maradjon az oktatásnál és ne ártsa magát olyasmibe, amihez semmi köze sincsen.

X.

KAIRÓ

KÁVÉHÁZ

Szaktársak kedvenc

találkozó helye •

Mérsékelt árak •

BRAUN VILMOS kávé

A pincér és a szervezkedés

Sokszor hallottuk, hogy a más szakmák munkásai lenézőleg nyilatkoznak rólunk, pincéerekről. Sokszor kaptunk szemrehányást, hogy nem tudjuk megszervezni szaktársainkat, mert a pincérnél először jön a kártya, a lóverseny, az ivás, a nők és csak azután a család és a gazdasági kérdések. Sok igazság volt ezekben az állításokban, azonban ezért még sem mi érdemeltük a szemrehányásokat, hanem az a rendszer és az a nevelés, amelyben a pincérek részesültek.

Az utóbbi években ezek az »egyéni« kilengések nagyrészt megszűntek és ennek nem az az oka, hogy a pincérek talán emberibb elbánásban részesülnek, hanem éppen az, hogy érvényesült a szakszervezeti nevelés. A munkásmozgalomba komolyan bekapcsolódott szakmai fiatalság a rábizott feladatnak igyekezett megfelelni és a káros szenvedélyekkel megvert szaktársakat igyekezett kijázanítani. Ez nagyrésztben sikerült is. Hogy ez a munka még nem tökéletes, ezen nincs semmi csodálkoznivaló, mert a megrögzött alkoholistát az orvos sem tudja egyik napról a másikra alkohol nélkül kikezelné. Ertjük ezt arra is, hogy minden munkásrétegnek vannak kivetettjei, mindenütt vannak lumpenproletárok és az öntudatos munkásság a multból megtanulta azt, hogy ezeket nem jobb belátásra kell bírni, hanem éppen ellenkezőleg, el kell őket szigetelni, hogy ne fertőzhessenek.

Ezt a munkát végezzük mi, fiatalok, akik természetesen továbbra is tanulunk, hogy taníthassunk. Sok feladat vár még reánk és igyekeznünk fogunk azt el is végezni, hogy ne érhesse továbbra is támadás az egyetemes pincértársadalmat. Mi, mai fiatalok, megdöbbenéssel halljuk a mult hibáit. Elcsodálkozunk azon, ha az idősebb szaktársak elmesélik azt a rendszert, amelyben évtizedekig éltek és dolgoztak. Csodálkozunk azon, hogy a multban a pincérek »ügyességére« bízták, hogy megélhessen. Bár vannak még ma is olyan üzemek, ahol azt mondják, hogy úgy fog keresni, ahogy »tud«, ezek azonban már nem jönnek komolyan számításba. Ma a pincér már a munkájából akar megélni és a munkájával párosítja az ügyességét és nem pénz

akar »keresni«, hanem a munkáért »fizetést« akar kapni.

Nagyon segítségünkre volt a szervezésnél és az öntudatraébrenél a rosszul megalkotott szálalérendelet, de még jobban segített bennünket a mai igazságtalan elosztási rendszer. Ez megmutatta azoknak a pincéreknek, akik csak egy kicsit is gondolkozni tudnak és akarnak, hogy felülről nem jön semmi jó és ha élni akarnak, úgy sajátmaguknak kell sorsuk irányítását kézbevenni. A rossz szálalékos rendelet és a rosszabb elosztási rendszer megtanította a pincérek nagy részét gondolkozni, a dolgokat helyesen látni és mérlegelni, felkeltette érdeklődésüket a más szakmánál megívott bérharcol lefolyása. Érdeklődnek minden gazdasági kérdés iránt és megtanultak olvasni. Igyekeznek önálló jóléti intézményt életrehozni és minden erejükkel odahatnak, hogy üdülőházunk hamar felépüljön.

A jövő elé pedig bizakodással nézzünk, mert szerveztünk erejével, — amit igyekszünk még erősebbé tenni — a mi erőnkkel, elérjük a kitűzött célunkat.

Róna Ottó.

TERÉZ FÜRDŐ

BUDAPEST, VII., HÁRSFA UCGA 55.
REGGEL 7-től ESTE 8-ig
BORBÉLY PEDIKŰR

Tagsági igazolvány felmutatása
mellett I. oszt. 70, II. oszt. 52
fillér lepedővel.

Kérelem a Szaktársakhoz!

A tél ismét elérkezett és a munkanélküliség újra nyomorba, nélkülözésbe kergette szaktársaink nagy részét. Nálunk ahol ismeretlen fogalom a munkanélküliség ellen való biztosítás, a nélkülözöknek mindig a munkásság szolidáris együttérzése juttatott az inséges időkben egy egy darab kenyert egy egy szilkséges ruhadarabot.

A karácsony előtti hetekben a szervezett vendégipari munkások minden létező összegyűjtötték adományukat és eljuttatták a szervezetbe, hogy némi képpen segíthessünk a bajbajutottakon. Arra kérjük a T. Szaktársakat, hogy ebben az esztendőben is szívelejk meg a nélkülözö szaktársakat és a begyűjtött adakozásokat december hó 22-ig juttassák el az egyesület irodájába.

A vezetőség.

Pincérverseny Miskolcon

A közelmultban zajlott le Miskolcon a budapesti és miskolci pincérek labdarugómérkőzése és ezzel kapcsolatban a pincérek gyorsasági és ügyességi versenye, valamint Feureisen Géza 50 esztendő jubileuma. Ugy a versenyeken, mint az azt követő 200 személyes ünnepi vacsorán megjelent a város előkelő közönsége, hogy ünnepelje ki-ki a maga kedves pincérijét. A munkaadók erre a napra levetítették a zord arcukat és együtt ünnepeltek az alkalmazottakkal. Ezen a napon nem volt Miskolcon felmondás (igaz, hogy ott máskor is csak ritkán van) és mindenki ünnepelte a saját »győzójét«.

A 100 méteres ügyességi verseny nyertesei lettek: 1. Czifra János. 2. Tóth János (Bp.). 3. Seer János. — Ügyességi verseny 10 tálcával: 1. Seer János. 2. Czifra János. 3. Bohus Jenő. — Ügyességi verseny 10 méteren 4 tálcával: 1. Czifra János. 2. Stein (Kukac) Dezső. 3. Seer János. — 200 méteres ügyességi verseny: 1. Tóth László (Bp.). 2. Kertész László. 3. Simon József (Bp.). — 4x100 méteres staféta: 1. Miskolci csapat: Blahusi, Schafhauser, Mikó, Kertész. 2. Ugyancsak miskolci csapat: Czifra, Dorkó, Bohus és Seer összeállításban. Minden helyezett értékes versenydíjat kapott.

A Kanczler-kupát sorshuzással a budapesti csapat nyerte el.

A Feureisen Géza ünnepi összevetelen Kiss Sándor szaktárs mondott könnyeket csaló ünnepi beszédét és átnyújtotta az ünnepeltnek a szervezett munkásság gyönyörű ezüstkoszoruját. E. A.

ÁLTALÁNOS FOGYASZTÁSI SZÖVETKEZET

Mi alkottuk, támogassuk, hol csak lehet!

A szervezeten munkás ellensége sajátmagának, családjának és egész osztályának!

A szakszervezet az a szikla, amelyen a kizsákmányolók tulkapásai megtörnek! Tegyük a mi várunkat bevehetettlenné!

Ne járj külön utakon, mert eltévedsz! Jer velünk, célhoz érsz!

Szellőztetek!

(Miskolci levél)

A „Grand Szemerével” Miskolcon konkurálni nem lehet. Itt egy feketekává 12 fillér és 65 filléres zónában kapható mindenféle kész étel sőt bármilyen szelet is. Ez természetesen azért van, mert Bakos ur nem ad fizetést a pincéréknek és észre sem veszi, hogy az a szegény pincér aki reggel 9 órától éjjel 3-5 óráig dolgozik, nagyon is kivan használva.

Azt azonban észreveszi a Bakos ur, ha a pincér a 18 órai robot után kinéz az ablakon, mert szeretné tudni hogy virrad e már, miután még nagyon bizonytalan, hogy mikor kerül az ágyba. Akkor természetesen csenget a Bakos ur a Cassából (ahol egész éjjel pislakol) odainti az összetört fáradt pincért és az ő megszokott flegmájával felmond.

Ha a pincér megkérdezi, hogy mi az ok, egy a Bakos ur könyörtelentül rávágja, hogy ő úgy gondolta, hogy „szellőzteti” az éttermi személyzetet. Bakos ur még annyi fáradságot sem vesz magának, hogy a munkakönyvet kiállítsa, azt is a felirónő intézi el és csak fizetni jön az elküldött pincérhez. De nem azért, hogy ő fizessen, hanem hogy a pincér fizesse meg az OTI réses részét, abból a kis százalékából ami a százalékából ráesik.

Bakos ur sokkal jobban tenné, ha a feketekává 40 fillérért adná és az így elért árkülömbözetből megfizetné az éthordóknak azt a kis fizetést, amit az ipartestület elég szűkmárkan megállapított.

K. L. Miskolc.

délután 1/2 5 órától. III. csoport csütörtökön délelőtt 10 órától. IV. csoport csütörtök délután 1/2 5 órától. V. csoport pénteken délután 1/2 5 órától.

Német: Kedden délelőtt 1/2 10 órától. Csütörtökön délelőtt 1/2 10 órától.

Angol: Szerdán délelőtt 11 órától és délután 1/2 5 órától.

*

Étlapiró tanfolyam:

Az egyesület vezetősége december hó 1-ével elindítja a már régen hiányolt étlapiró tanfolyamot. Tekintve, hogy az egyesület eddigi három írógépén ezt a tanfolyamot elindítani nem lehetett, az egyesület vezetősége nagy anyagi áldozatok árán beszerzett még 7 darab új Continentál írógépet és ezzel honorálta a szaktársak régi kívánságát. Az étlapirást a magyar nyelven kívül német, angol és francia nyelven is tanítani kívánjuk, ugy szintén megtanítjuk a jelentkező szaktársakat az étlapnak **Gestetner** gépen való sokszorosítására is. Hisszük, hogy ezzel az új tanfolyam elindításával nagyon érdekes szolgálatot teszünk a szaktársaknak.

Egyesületünk jogtanácsosa, dr. Kürti Nándor lakik: VIII., Csepreghy uca 2., II. emelet. Egyesületünk tagjainak rendelkezésére áll naponta d. u. 3-6 óráig, úgy társadalombiztosítási, mint mindennemű munkabér vagy szolgálati jogviszonyból eredő ügyben.

Kérjük jogvédelmi utalványt az egyesület titkárságában.

*

Értesítjük az egyesületi tagokat, hogy dr. Strelinger Viktor fogorvos, a fog- és szájbetegségek szakorvosa (Budapest, VIII., Rákóczi-ut 8/a. sz., I. em. 2.) az egyesületi tagoknak felkérésünkre az egyesületi tagság igazolása ellenében, kedvezményes fogorvosi kezelést nyújt és mindennemű fogmunkát méltányos feltételek mellett végez.

Rendel mindennap d. e. 11 órától este 7 óráig.

Vasárnap nincs rendelés!

*

Somogyi Adrienne, az ismert-nevű zongoraművész nő és operanékesnő és **Somogyi Mór**, a kiváló zongoraművész és zenepedagógus, akinek számos növendéke a bel-és külföldi hangversenytermek ékességét képezi, zeneiskolájában (Budapest, VII., Rottenbiller-u. 62., földszint 1.) egyesületünk tagjai és hozzátartozói részére a rendes tandíjából 10% engedményt nyújt. A zongora, hegedű, ének, zeneszerzés és jazz tanszakon a kezdettől a legmagasabb művészi kiképzésig kizárólag államilag képesített, diplomált zene tanárok oktatnak a modern zenepedagógia legújabb irányelvei szerint. Beiratás naponta d. e. 10-től 1 óráig és 2-től 6 óráig eszkoözölhető az intézet titkári hivatalában.

Betegségi és öregségi járulék táblázat,

ennek 50%-át fizeti az alkalmazott:

Ha az átlagos napibér	A k k o r		
	a napibér-osztály	az összes járulék	ebből fizet a munkás
—,80	I.	—,54	—,27
1.20	II.	—,80	—,40
2 —	III.	1.32	—,66
2.80	IV.	1.86	—,93
3.60	V.	2.38	1.19
4.40	VI.	2.92	1.46
5.20	VII.	3.44	1.77
6.—	VIII.	3.96	1.98
6.80	IX.	4.16	2.08
7.60	X.	4.34	2.17
8.40	XI.	4.54	2.27
Ezen felül	XII.	4.74	2.37

Segélyek pengőkben:

Napibérossz-tályokban	Napi betegségély	Temetkezési segély
I.	—,40	24 —
II.	—,60	36 —
III.	1,—	60,—
IV.	1.40	84,—
V.	1.80	108,—
VI.	2.20	132 —
VII.	2.60	156,—
VIII.	3.—	180.—

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos
KISS SANDOR.
Neuwald I. Ut.-könyvnyomda, Bpest, Üllői-ut

Ki véd meg, ha bajban vagy? Ki segít rajtad, ha nélkülözöl? Csak a szakszervezet!
Fizess pontosan a járulékodat, mert a harchoz pénz is kell!